

Arrest

**nr. 108 482 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 november 2012.

1.3. Op 25 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadjiek van 16 jaar oud en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Qalacha van het district Paghman in de provincie Kabul. U heeft daar ook steeds gewoond samen met uw vier broers, vier zussen en uw ouders.

Uw vader werkte als soldaat voor M.(...) E.(...), een lokale commandant die vroeger vocht tegen de Russen en later ook tegen de taliban. Ook uw oudste broer M.(...) werkte een tijd voor hem als lijfwacht. Daarnaast hadden jullie ook een stuk grond en een appeltuin die bewerkt werden door een andere landbouwer.

Om de hoge kosten van zijn huwelijk te kunnen betalen ging uw broer M.(...) later voor een firma werken die goederen escorteerde voor de Amerikanen.

U ging in Afghanistan niet naar school, u volgde er enkel Koranlessen, eerst in de moskee en later kreeg u privé lessen van uw neef M.(...) R.(...), die een voorstander van de taliban was. Tijdens de lessen vertelde hij u dat het de plicht was van elke moslim om Jihad te doen. Hij stimuleerde u om voor de taliban te gaan werken. Hij stelde u ook voor om met hem mee te gaan naar Waziristan in Pakistan maar hij vroeg u om dit niet aan uw ouders te vertellen. U vertelde het toch aan uw ouders die u daarop verboden om nog langer les te volgen bij uw neef.

Dezelfde dag nog kwam uw neef naar uw huis en vroeg uw ouders waarom u niet meer naar zijn les mocht gaan. Hij zei tegen uw vader dat het dankzij hem was dat hij voor commandant E.(...) kon werken en dat uw broer voor de Amerikanen kon werken zonder geviseerd te worden. Hij zei dat u terug moest gaan studeren.

De dag erna kwamen de ouders van R.(...) om de hand vragen van uw zus waarop uw vader weigerde. Daags nadien kwam R.(...) opnieuw bij jullie thuis en hij zei dat uw vader en broer beter met hun werk konden stoppen en dat u opnieuw naar de lessen moest gaan.

Twee dagen nadien ging uw broer toch werken en werd hij vermoord op de snelweg tussen Kabul en Kandahar. Twee dagen na de dood van uw broer kwam M.(...) R.(...) opnieuw naar uw huis om uw vader nogmaals te waarschuwen zijn job bij M.(...) E.(...) op te geven en nogmaals te eisen dat u met hem mee zou gaan naar Waziristan. Uw vader ging nog werken maar verplichtte u om thuis te blijven. Die avond ging u samen met de landbouwer het veld gaan irrigeren. Toen u terug kwam trof u uw moeder, broers en zussen in tranen aan. Er waren vier gemaskerde mannen bij u thuis binnengekomen en ze hadden uw vader ontvoerd. Ze waren eveneens op zoek naar u.

Hierna besliste uw moeder dat het beter was dat u Afghanistan verliet. U ging dezelfde avond nog mee met de landbouwer die voor jullie werkte. Daags nadien verliet u Afghanistan en ongeveer 45 dagen later, op 12 september 2011, kwam u in België aan. U vroeg diezelfde dag nog asiel aan.

Sinds u Afghanistan heeft verlaten heeft u geen contact meer gehad met uw familie aangezien u niet weet hoe u ze zou kunnen bereiken.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Voor wat betreft de elementen uit uw relaas die verband houden met de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat deze deels niet aannemelijk worden bevonden en deels geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade kunnen rechtvaardigen.

Vooreerst legt u geen enkel bewijs neer ter staving van uw asielrelaas. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit (CGVS, p. 14) maar hoewel deze niet in twijfel worden getrokken vormen zij geen enkel bewijs voor de andere door u ingeroepen feiten die aan de grondslag zouden liggen van uw vrees of risico in Afghanistan. Nochtans mag worden verwacht dat tal van de elementen die u inroept met bewijsstukken kunnen gestaafd worden. Zo is er de beweerde dood van uw broer tijdens de uitoefening van zijn functie. Men mag verwachten dat hiervan bewijzen voorhanden zouden zijn, zoals documenten van de firma of van de autoriteiten. Ook van de verdwijning van uw vader mag worden verwacht dat er aangifte bij de politie zou zijn gebeurd. Zelfs van de beroepen van uw vader en broer legt u geen enkel bewijs voor, hoewel toch mag worden verwacht dat er hiervan op zijn minst foto's zouden moeten bestaan. Er kan moeilijk worden aangenomen dat u zich op het moment in de asielpprocedure waarop u wordt gehoord op het CGVS nog steeds niet bewust zou zijn van het belang van bewijsstukken.

U kan verder niets vertellen over de verdere afwikkeling van de gebeurtenissen na de ontvoering van uw vader. U weet in het geheel niets meer over uw familie sinds uw vertrek. Nochtans mag worden verwacht dat u zich minstens over het lot van uw vader zou proberen te informeren indien die ontvoering werkelijk plaats had.

Ter verklaring van het bovenstaande verklaarde u dat u na de ontvoering van uw vader meteen meeging met de boer die bij jullie werkte en dat u de dag nadien Afghanistan verliet met een smokkelaar (CGVS, p. 16). Sindsdien zou u geen enkel contact meer hebben gehad, u zou geen enkele bron van contact hebben, jullie zouden thuis geen telefoon of mobiele telefoon hebben en er zou geen tijd zijn geweest om afspraken te maken over hoe jullie contact zouden kunnen houden (CGVS, p. 9). Dit komt weinig geloofwaardig over. Ten eerste lijkt uw snelle vertrek al bijna onmogelijk om puur organisatorische redenen. Een smokkelaar zoeken die u naar Europa brengt doet men niet op een paar uur tijd of zonder andere familieleden te consulteren en concrete afspraken te maken. Maar in elk geval zou zelfs zulk een korte tijd voldoende zijn om afspraken te maken over het houden van contact. Ten tweede kan men zich nauwelijks voorstellen dat uw moeder haar zoon zomaar voor altijd met een smokkelaar naar het onbekende zou wegsturen zonder enige manier te hebben afgesproken om contact te houden, op de hoogte te blijven van uw wedervaren en u op de hoogte te houden van de verdere gebeurtenissen ter plaatse. Het komt verder ook weinig aannemelijk over dat u niet op een andere manier zou kunnen contact leggen, zoals via andere familieleden of vrienden. U woonde in het hinterland van de hoofdstad, wat alles behalve een blinde vlek is voor wat betreft telecommunicatie. Er moet daarnaast worden op gewezen dat, zelfs voor mensen die het contact met de familie in het land van herkomst verliezen, er tal van mogelijkheden zijn om dit te herstellen. U weet waar uw familie woonde toen u naar België vertrok, zodat u gedurende de veertien maanden sinds uw aankomst in België ruim de gelegenheid had om eventuele verloren contacten te herstellen. Zo had u een brief naar Afghanistan kunnen sturen met uw contactgegevens in België, had u uw familie kunnen laten contacteren via het Rode Kruis of had u simpelweg via andere leden van de Afghaanse gemeenschap in België die uit dezelfde streek afkomstig zijn, kunnen pogen het contact te herstellen.

Dat u werkelijk geen enkel bewijsstuk kan neerleggen ter ondersteuning van de ingeroepen gebeurtenissen en geen informatie kan verschaffen over relevante gebeurtenissen na uw vertrek, dat de door u hiervoor ingeroepen verklaringen ongeloofwaardig overkomen en dat u geen enkel initiatief heeft genomen om bewijsstukken of verdere informatie over het verloop van deze gebeurtenissen te bekomen, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder aangetast doordat de aangehaalde gebeurtenissen en uw verklaringen daaromtrent weinig plausibel overkomen.

Vooreerst komt het in de Afghaanse context weinig plausibel over dat uw neef, R.(...), u in het geheim zou proberen mee te lokken naar Waziristan, wat eigenlijk zou neerkomen op ontvoering, en u vervolgens zou willen ontvoeren om u te dwingen bij de taliban te gaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt vooreerst dat de taliban in de gebieden waar zij weinig macht hebben, zoals Paghman (zie lager), omzichtig tewerk gaan bij het rekruteren van nieuwe aanhangers. Hun doel is in eerste instantie de harten te veroveren van de bevolking, een hardhandiger aanpak kan volgen op het moment dat zij hun macht geconsolideerd hebben. Zij hebben trouwens geen nood aan gedwongen rekruten uit deze regio's daar zij geen gebrek aan manschappen hebben. Mocht u dus niet wensen mee te gaan naar Waziristan, lijkt het onwaarschijnlijk dat de taliban hiertoe op vraag van een lokale sympathisant zou overgaan tot gewelddadige actie, die slechts zou kunnen leiden tot een vergroting van de weerstand bij de lokale bevolking. Dit laatste element is zeer belangrijk in de Afghaanse context waar, zoals weerom uit de aan uw dossier toegevoegde informatie blijkt, clanstructuren of minstens lokale gemeenschapsstructuren en - netwerken zeer belangrijk zijn en besluiten tot het verlenen van medewerking aan de taliban in vele gevallen op een hoger niveau dan dat van het individuele gezin worden genomen. U wijst zelf op het belang van de lokale ouderen in uw dorp (CGVS, p. 5) maar daarnaast mag niet worden vergeten dat uw vader volgens u lid was van de militie van de beruchte krijgshoofd, nu ook machtig zakenman en parlamentslid, M.(...) E.(...) (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Dat R.(...) u in het geheim, zelfs zonder het akkoord van uw ouders, zou proberen meenemen naar Waziristan lijkt in die context nogal twijfelachtig gezien hij er kon van uitgaan dat u dit aan uw ouders zou vertellen. Dat hij nadien uw familie meermaals persoonlijk kwam bedreigen en uw vader zou laten ontvoeren hebben is nog moeilijker aan te nemen. Dit zou immers impliceren dat hij alle lokale samenlevingsnormen zou schenden en niet alleen zichzelf maar ook andere familieleden zou blootstellen aan ernstige gevolgen. Niet alleen zou hij het risico lopen op reacties van het dorp, uw familie kon rechtstreeks beroep doen op de militie van M.(...) E.(...), die zeer machtig is in uw regio. Gezien M.(...) E.(...) een tegenstander van de taliban is en uit de gebeurtenissen duidelijk zou zijn gebleken dat R.(...) en zijn naaste familie aan de zijde van de taliban stonden lijkt het weinig twijfel dat de reactie hard zou zijn. Terzijde kan nog worden aangestipt dat het weinig geloofwaardig

overkomt dat R.(...) net op het moment dat is uitgekomen dat hij u zonder medeweten van uw ouders naar Waziristan wou brengen, de hand van uw zus zou komen vragen.

Gezien het bovenstaande komt het weinig aannemelijk over dat in het geval van waar gebeurde feiten uw familie, zeker na het ontvangen van bedreigingen van R.(...), niet de hulp zou hebben ingeroepen van de dorpsouderen. U verklaart zelf dat dit de manier is waarop conflicten beslecht worden in uw dorp (GVS, p. 5). Uw bewering dat de ouderen aan de kant van R.(...) zouden staan omdat hij een maulawi (geestelijke) is (CGVS, p. 17), kan niet overtuigen. Uw eigen vader is, gezien zijn lidmaatschap van de militie van M.(...) E.(...) immers ook iemand om terdege rekening mee te houden. In dat kader komt het ook weinig aannemelijk over dat uw vader, naar aanleiding van de herhaalde bedreigingen door R.(...), niet de hulp inriep van de militie van M.(...) E.(...), voor dewelke hij werkte. U verklaarde zelf dat hij een machtig man is en tegen de taliban is (CGVS, p. 8). Hiernaar gevraagd zegt u dat jullie geen bescherming vroegen aan M.(...) E.(...), dat deze zelf bang is en beschermd moet worden (CGVS p. 19). Dit kan niet overtuigen, iedere krijgshoofd in Afghanistan is natuurlijk een doelwit voor rivaliserende milities maar vormt op zijn beurt een bedreiging voor anderen. Men mag niet vergeten dat de milities van de krijgshoofden geduchte spelers zijn in Afghanistan. Dit neemt dus niet weg dat hij geen bescherming zou kunnen bieden of zou kunnen bemiddelen. Bovendien had u eerder in het gehoor gezegd niet te weten of jullie M.(...) E.(...) al dan niet op de hoogte hadden gesteld, wat lijkt te indiceren dat u niet waarheidsgetrouw antwoordde (CGVS, p. 17).

Tot slot lijkt het in de hierboven geschetste context onwaarschijnlijk dat uw moeder, indien uw vader werkelijk ontvoerd was, autonoom zou kunnen beslissen om u meteen het land uit te sturen. Er zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat zij u ergens laat onderduiken in afwachting van meer duidelijkheid over de bedoeling van de ontvoerders en in afwachting van consultatie van de ruimere familie en/of de dorpsouderen. De persoon die werd verdacht van achter de ontvoering te zitten was immers gekend.

Er zijn verder nog een paar andere elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen, en daardoor van de feiten waarop deze betrekking hebben, aantasten.

Zo is het nogal vreemd dat u uw ouders wel inlichtte over de vraag van R.(...) om met hem mee te gaan naar Waziristan maar dat u, in al die jaren waarin u les volgde bij uw neef, nooit iets gezegd hebt tegen uw ouders over het feit dat hij tijdens die lessen de loftrumpet afstak over de taliban en u aanspoorde voor hen te gaan werken. Het lijkt nochtans niet meer dan logisch dat u over de dingen die u van uw leraar hoorde thuis zou vertellen. U weet heel goed dat uw vader en uw broer werkten voor iemand die tegen de taliban was (CGVS, p. 7-8). In dit opzicht kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat, indien uw relaas werkelijk zou hebben plaats gevonden, u uw familie reeds eerder op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat uw leraar u pro-taliban propaganda bijbrengt (CGVS, pp. 11 – 14, 15).

Ook uw verklaringen betreffende de uiteindelijke ontvoering van uw vader komen niet realistisch over. Zo liet u enerzijds uitschijnen dat uw vader zeer bezorgd was om u wegens de laatste bedreigingen van R.(...), u mocht het huis niet verlaten. Diezelfde avond, als jullie landbouwer hulp nodig had bij het irrigeren van de gewassen, liet hij u in zijn plaats meegaan omdat hij zich niet goed voelde. Net tijdens deze afwezigheid van u werd hij ontvoerd en ontsnapte u aan de ontvoering (CGVS, p. 16). Het komt weinig aannemelijk over dat uw vader u zou laten buitengaan met de landbouwer als hij werkelijk bevreesd was voor uw veiligheid.

Omwille van de bovenstaande argumenten kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw vader werd ontvoerd en dat u gezocht zou worden door uw neef R.(...) en de taliban in het kader van uw weigering een opleiding te gaan volgen in Waziristan. Deze feiten vormen daarom niet langer een basis voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat betreft de door u beweerde dood van uw broer, terwijl deze in functie was als begeleider van een aan de Amerikaanse gelieerd transport tussen Kabul en Kandahar, kan, gezien het gebrek aan bewijs en de vastgestelde geloofwaardigheidsproblemen betreffende de andere door u ingeroepen feiten evenmin het voordeel van de twijfel worden toegekend. Daarnaast wil ik er echter op wijzen dat deze gebeurtenis op zich niet zou volstaan om voor u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te rechtvaardigen. U gaf zelf aan niet te weten of deze aanslag tegen uw broer gericht was en stelde dat uw broer vermoord werd omdat hij in de voorste wagen van het konvoi reed (CGVS, p. 10). Dit zou er dus vooral op wijzen dat uw broer het slachtoffer werd van een niet op specifieke personen gerichte aanslag van anti-regeringselementen op een met de autoriteiten of de Amerikanen geassocieerd transport, een risico dat in de huidige Afghaanse context gekend is bij het aanvaarden van de functie van begeleider van zulke konvoien. Er zou echter geen enkele indicatie zijn dat u omwille hiervan bij terugkeer naar Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid zou worden geveiseerd.

Ook het loutere feit dat uw vader deel zou uitmaken van de militie van M.(...) E.(...) volstaat niet om voor u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico

op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen. Zoals uit de onderstaande bespreking van de situatie in Paghman blijkt, zijn er in de rapporteringsperiode geen gewelddadige incidenten gemeld in dit district en wordt de veiligheid er bewaakt door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat u bij terugkeer naar Afghanistan met redelijke waarschijnlijkheid zal worden gevisieerd omwille van het beroep van uw vader.

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt niet naar Afghanistan terug te kunnen omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Paghman, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Hij besluit dat het duidelijk is dat hij met consistente en geloofwaardige verklaringen voldoet aan alle bewijselementen zoals artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet voorschrijft en dat hij zijn recht op internationale bescherming aantoonst zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is omdat zij niet op pertinente of juiste motieven steunt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. In eerste instantie wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Verzoeker licht overigens niet toe op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd, zodat dit onderdeel van het middel niet dienend wordt ingeroepen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel bewijs neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag, (ii) hij niets kan vertellen over de verdere afwikkeling van de gebeurtenissen na de ontvoering van zijn vader terwijl nochtans mag worden verwacht dat hij zich minstens over het lot van zijn vader zou proberen te informeren indien diens ontvoering werkelijk plaats had en zijn verklaring voor zijn onwetendheid, namelijk dat hij na de ontvoering van zijn vader meteen meeging met de boer die bij hen werkte, dat hij de dag nadien Afghanistan verliet met een smokkelaar en dat hij sindsdien geen enkel contact meer heeft gehad, weinig geloofwaardig overkomt, (iii) het in de Afghaanse context weinig plausibel overkomt dat zijn neef R. hem in het geheim zou proberen mee te lokken naar Waziristan en hem vervolgens zou willen ontvoeren om hem te dwingen om bij de taliban te gaan, het nog moeilijker aan te nemen is dat hij nadien zijn familie meermaals persoonlijk kwam bedreigen en zijn vader zou laten ontvoeren hebben, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en het weinig geloofwaardig overkomt dat R. net op het moment dat is uitgekomen dat hij verzoeker zonder medeweten van zijn ouders naar Waziristan wou brengen, de hand van zijn zus zou komen vragen, (iv) het weinig aannemelijk overkomt dat zijn familie, zeker na het ontvangen van bedreigingen van R., niet de hulp zou hebben ingeroepen van de dorpsouderen en het ook weinig aannemelijk overkomt dat zijn vader naar aanleiding van de herhaalde bedreigingen door R. niet de hulp inriep van de militie van M.E., voor dewelke hij werkte, (v) het onwaarschijnlijk is dat zijn moeder, indien zijn vader werkelijk ontvoerd was, autonoom zou kunnen beslissen om hem meteen het land uit te sturen en er redelijkerwijs zou kunnen verwacht worden dat zij hem ergens laat onderduiken in afwachting van meer duidelijkheid over de bedoeling van de ontvoerders en in afwachting van consulatie van de ruimere familie en/of de dorpsouderen, (vi) het nogal vreemd is dat hij zijn ouders wel inlichtte over de vraag van R. om met hem mee te gaan naar Waziristan maar dat hij in al die jaren waarin hij les volgde bij zijn neef nooit iets gezegd heeft tegen zijn ouders over het feit dat R. tijdens die lessen de loftrumpet afstak over de taliban en hem aanspoorde voor hen te gaan werken, (vii) ook zijn verklaringen betreffende de uiteindelijke ontvoering van zijn vader niet realistisch overkomen, (viii) de door hem beweerde dood van zijn broer terwijl deze in functie was als begeleider van een aan de Amerikanen gelieerd transport tussen Kabul en Kandahar op zich niet zou volstaan om voor hem een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te rechtvaardigen daar hij zelf aangaf niet te weten of deze aanslag tegen zijn broer gericht was en stelde dat zijn broer vermoord werd omdat hij in de voorste wagen van het konvooi reed, wat er dus vooral op zou wijzen dat zijn broer het slachtoffer werd van een niet op specifieke personen gerichte aanslag van

anti-regeringselementen op een met de autoriteiten of de Amerikanen geassocieerd transport, (ix) ook het loutere feit dat zijn vader deel zou uitmaken van de militie van M.E. niet volstaat om voor hem een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet te rechtvaardigen en (x) er blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 januari 2013 (CG nr. 1120599), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing contradictoir is door onder meer te erkennen dat de elementen uit zijn relaas “deels geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade kunnen rechtvaardigen” en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee evenzeer aangeeft dat voor het overige hij “deze persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade wel heeft kunnen rechtvaardigen”, gaat hij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing en gaat hij volledig voorbij aan de uitgebreide motivering waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn vader werd ontvoerd en dat hij zou gezocht worden door zijn neef R. en de taliban in het kader van zijn weigering om een opleiding te gaan volgen in Waziristan.

De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij stelt dat hem niet kan verweten worden dat hij niet alle details kent over de ontvoering van zijn vader omdat hij niet aanwezig was bij deze ontvoering en zijn kennis noodzakelijk steunt op wat hij hoorde vertellen. De ontvoering van zijn vader betreft immers een cruciaal element in zijn asielrelaas en vormde voor hem de rechtstreekse aanleiding om zijn land van herkomst te ontvluchten. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij zich hieromtrent terdege informeert en dat hij hierover concrete, duidelijke en plausibele verklaringen kan afleggen.

Voorts kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet noodzakelijk schriftelijke bewijzen hoeft voor te leggen, doch de Raad wijst erop dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt na doorlezing van voorliggend verzoekschrift vast dat verzoeker voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Met de argumentatie dat hij een aannemelijke verklaring gaf waarom hij bepaalde documenten niet in zijn bezit heeft, namelijk dat hij niet op de reis voorbereid was en niet wist dat hij hier zou zijn, dat het in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal wil doen geloven wel geloofwaardig is dat de dorpsouderen de kant kiezen van zijn vervolger omdat hij maulawi (geestelijke) is, dat het feit dat zijn vader lid was van de militie van M.E. en daarmee ook gezag had niet dienend is omdat het Commissariaat-generaal aanvaardt dat zijn vader werd ontvoerd zodat hij zijn mogelijk gezag niet kan laten gelden en dat het onredelijk is om van zijn moeder, nadat haar oudste zoon werd vermoord en haar echtgenoot werd ontvoerd, te verwachten dat zij een afwachtede houding zou aannemen en hem daarbij zou laten onderduiken in afwachting van een advies van de dorpsouderen die de kant van de vervolger hebben gekozen, komt verzoeker immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisseren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweemde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Daarnaast voert verzoeker niet het minste verweer tegen de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) de door hem beweemde dood van zijn broer terwijl deze in functie was als begeleider van een aan de Amerikanen gelieerd transport tussen Kabul en Kandahar op zich niet zou volstaan om voor hem een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te rechtvaardigen daar hij zelf aangaf niet te weten of deze aanslag tegen zijn broer gericht was en stelde dat zijn broer vermoord werd omdat hij in de voorste wagen van het konvooi reed, wat er dus vooral op zou wijzen dat zijn broer het slachtoffer werd van een niet op specifieke personen gerichte aanslag van anti-regeringselementen op een met de autoriteiten of de Amerikanen geassocieerd transport en (ii) ook het loutere feit dat zijn vader deel zou uitmaken van de militie van M.E. niet volstaat om voor hem een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet te rechtvaardigen.

De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker niet als vluchtelingen kan worden erkend blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van

het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, is geenszins aan de voorwaarden voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Dienvolgens kan verzoeker zich evenmin dienstig beroepen op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er op dit ogenblik in het district Paghman in de provincie Kabul, waarvan verzoeker afkomstig is, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Paghman niet betwist en hij geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS om zijn asielmotieven uiteen te zetten werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Nergens uit het administratief kan derhalve blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

2.9. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker als minderjarige vertegenwoordigd werd door zijn voogd en raadsman ter terechtzitting en zij niet op de hoogte zijn van de huidige verblijfplaats van de minderjarige aangezien er, volgens de voogd, problemen zijn geweest en hij daarover geen verdere toelichting kan geven.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS